

Sygn. akt VI P 539/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Beata Young

Protokolant Magdalena Paplińska

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2016 r. w Gdańsku

sprawy z powództwa A. J.

przeciwko K.G.

o wynagrodzenie

oraz z powództwa wzajemnego K. G.

przeciwko A. J.

o odszkodowanie

I. oddala powództwo

II. oddala powództwo wzajemne

III. znosi pomiędzy stronami koszty postępowania

Sygn. Akt VI P 539/15

UZASADNIENIE

Powód A. J. w pozwie z dnia 24 07 2015r. skierowanym przeciwko K. G. wniósł o zapłatę od pozwanego na jego rzecz kwoty 2 700 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w firmie (...) za kwiecień 2015r. wraz z ustawowymi odsetkami od ostatniego dnia kwietnia 2015r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w firmie (...) był zatrudniony na czas określony od 9 lutego 2015r. do 30 kwietnia 2015r. Pozwany pracodawca za pracę przelewał na konto kwotę 3 000 zł , jednak tylko za miesiąc luty oraz marzec , brak wpłaty za miesiąc kwiecień 2015r. Powód nadmienił, że nie jest to pierwszy przypadek takiego traktowania pracowników w firmie pozwanego – zatrudnianie na czas określony 3 miesięcy , 2 miesiące jest zapłacone , a trzeci miesiąc nie ma wypłaty . Powód w dniu 22 maja wystąpił z pismem do pozwanego o wypłatę zaległego wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2015r. , pozwany pismem z dnia 22 06 2015r. odniósł się do pisma powoda wypłaty należnego wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2015 stwierdzając, że wynagrodzenie za miesiąc kwiecień 2015r. zostało wypłacone w całości , co jest wierutnym kłamstwem , gdyż na wyciągu bankowym nie ma wpływu za miesiąc kwiecień 2015r. Ponadto pracodawca wezwał powoda do zapłaty na jego rzecz kwoty 4 325, 44 zł , a powód nie wie , za co miałby zwracać ww kwotę.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał , iż powód został zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 9 02 2015r. do 30 04 2015r. na stanowisku kierowcy kat. C+E w pełnym wymiarze czasu pracy . Umowa o pracę między stronami została zawarta dnia 9 lutego 2015r. , strony tego samego dnia zawarły także aneks do umowy o pracę . Zgodnie z zawartą umowa powodowi przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 1750 zł brutto , ryczałt za prace w porze nocnej w kwocie 21 zł , ryczałt za nadgodziny 50 % stawki godzinowej w kwocie 161 zł brutto, ryczałt za dyżury 3 zł brutto. Zasady wypłaty powodowi diet krajowych i międzynarodowych określone były w regulaminie pracy – załącznik nr 5 do regulaminu pracy. Zgodnie z załącznikiem nr 5 do regulaminu pracy , powodowi przysługiwały diety krajowe w wysokości 30 zł za dobę , zwrot kosztów za noclegi w kraju w wysokości 45 zł za dobę.

Podczas wykonywania pracy przez powoda otrzymał on następujące należności :

1. wynagrodzenie za miesiąc luty 2015r.

- wynagrodzenie podstawowe wraz z ryczałtami 1077, 57 zł netto

-delegacja krajowa nr 21-2015 – 1035 zł

2. w miesiącu marcu 2015r.

-wynagrodzenie podstawowe wraz z ryczałtami 1414, 43 zł netto

-delegacja krajowa nr (...) - 1470 zł

3. w miesiącu kwietniu 2015r.

-wynagrodzenie podstawowe wraz z ryczałtami i ekwiwalentem za niewykorzystany urlop 1478, 84 zł netto .

Ze wskazanych przez pozwanego dokumentów wynika , iż powód otrzymał wszystkie przysługujące mu należności z tytułu wykonywania pracy u pozwanego, otrzymał nadto za delegację w miesiącu kwietniu nadpłatę w wysokości 340 zł , ponieważ jak wynika z delegacji krajowej (...) należność przysługująca powodowi z tytułu delegacji to 1245 zł , natomiast jak wynika z potwierdzenia dokonania przelewu bankowego pozwany przekazał powodowi dnia 20 kwietnia 2015r. wynagrodzenie za delegację krajową w kwocie 1585 zł. Powyższa nadpłata wynikała z tego , że wynagrodzenie z tytułu delegacji było wypłacane zaliczkowo, a rozliczenie delegacji było możliwe i dopiero dokonane dnia 24 kwietnia 2015r. Na wyraźne żądanie powoda wynagrodzenie za miesiąc kwiecień zostało mu wypłacone w gotówce, a fakt wypłaty tego wynagrodzenia został potwierdzony własnoręcznym podpisem powoda na potwierdzeniu otrzymania należności z dnia 24 kwietnia 2015r. Ponadto w ocenie pozwanego nie jest zrozumiała wskazana przez powoda wartość przedmiotu sporu na kwotę 2 700 zł , która to kwota miała stanowić wynagrodzenie powoda za miesiąc kwiecień 2015r. , podczas , gdy wynagrodzenie powoda zgodnie z łączącą strony umową wynosiło 1750zł brutto, tj. 1478, 84 zł . Jak wynika z dokumentów zgromadzonych w sprawie , w tym z pozwu , a także załączonego do pozwu wezwania do zapłaty skierowanego do pozwanego dnia 22 maja 2015r. , gdzie powód wskazuje , że wynagrodzenie za kwiecień 2015r. wynosiło 3 000 zł , powód nie posiada wiedzy o tym , jakie rzeczywiście wynagrodzenie od pozwanego otrzymał za miesiąc kwiecień 2015r.

W dniu 4 11 2015r. pozwany K. G. wniósł pozew wzajemny , w którym zażądał od powoda –pozwanego wzajemnego zapłaty kwoty 4 743 , 63 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21maja 2015r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów sądowych , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał , iż pozwany zawarł z powodem umowę o odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie. Na podstawie niniejszej umowy zostało pozwanemu powierzone mienie należące do powoda wymienione w załączniku stanowiącym integralną część powyższej umowy . Pozwany w oparciu o wskazaną umowę zobowiązany

był do rozliczania się z powodem z powierzonego mienia . Pomimo wygaśnięcia umowy o pracę łączącej strony pozwany nie rozliczył się z powierzonych mu 30 pasów mocujących ładunek . Wartość takiego pasa wynosi 39, 50 zł . Zatem z powodu nierozliczenia się przez pozwanego z powyższych przedmiotów , powód doznał szkody o łącznej wartości 1185 zł , do której naprawienia w całości zobowiązany jest pozwany. Nadto pozwany zobowiązany był także do przestrzegania aktów prawnych obowiązujących na terenie zakładu pracy powoda , z którymi to aktami został zapoznany , w tym z regulaminem pracy i jego załącznikiem nr 7 . Zgodnie z tym dokumentem norma zużycia paliwa samochodu , który był użytkowany przez pozwanego wynosiła 24 litry ON na 100 km +0, 4 litra ON na każdą tonę załadowanego towaru. Załącznik nr 6 do regulaminu pracy obrazuje w sposób szczegółowy ilość pobranego przez pozwanego paliwa , a także ilość przejechanych na tym paliwie kilometrów , przy przyjęciu , że pozwany jeździł cały czas z maksymalnie obciążonym samochodem przewożąc 24 tony towaru / gdzie rzeczą normalną jest , iż pozwany nie zawsze jeździł z maksymalnym obciążeniem , często jeżdżąc na pusto jak wracał z miejsca , do którego zobowiązany był dostarczyć ładunek) spalanie samochodu na 100 km wynosiłoby max 33 litry :

-na tankowaniu dokonanym w dniu 20 02 2015r. pozwany przejechał 1837 km , na takim dystansie samochód użytkowany przez pozwanego powinien spalić 606, 21 litrów paliwa , natomiast pozwany zużył całość zatankowanego paliwa czyli 631, 79 litrów – czyli 25, 58 litrów ponad normę

-na tankowaniu dokonanym w dniu 27 02 2015r. pozwany przejechał 2133 km , na takim dystansie samochód użytkowany przez pozwanego powinien spalić 703, 89 litrów paliwa , natomiast pozwany zużył całość zatankowanego paliwa czyli 782,75 litrów – czyli 78, 86 litrów ponad normę

-na tankowaniach dokonanych w okresie od 6 03 2015r. do 20 03 2015 pozwany przejechał 5956 km , na takim dystansie samochód użytkowany przez pozwanego powinien spalić 1956,4 litrów paliwa , natomiast pozwany zużył całość zatankowanego paliwa czyli 2123, 92 litrów – czyli 158, 52 litrów ponad normę

-na tankowaniach dokonanych w okresie od 7 04 2015r. do 10 04 2015 pozwany przejechał 1914 km , na takim dystansie samochód użytkowany przez pozwanego powinien spalić 631, 62 litrów paliwa , natomiast pozwany zużył całość zatankowanego paliwa czyli 945, 06 litrów – czyli 158, 52 litrów ponad normę

Z powyższego wynika , że pozwany podczas wykonywania pracy dokonał zużycia 576, 37 litrów paliwa ponad normę. Przyjmując średnią cenę paliwa na podstawie cen obowiązujących w czasie wykonywania pracy przez pozwanego na kwotę 4, 63 zł uznać należy , iż z powodu zużycia paliwa ponad normę w powyższym zakresie pozwany naraził powoda na stratę w kwocie 2668 zł. Zgodnie z § 2 ust.1 i 2 załącznika nr 7 do regulaminu pracy : „ jeżeli ilość rzeczywistego zużycia paliwa jest większa od ilości paliwa , którą pojazd powinien zużywać , to różnica ilości oznacza zużycie paliwa ponad normę a pracownik zostanie obciążony kwotą stanowiącą równowartość 100% ceny detalicznej paliwa.

Ponadto pozwany naraził powoda na stratę w kwocie 910, 63 zł w wyniku wykorzystywania samochodu służbowego bez zgody powoda do celów prywatnych tj. do dokonywania przejazdów do swojego miejsca zamieszkania tj. miejscowości R. . Pozwany , który nie wykonywał pracy w weekend pobierał piątek samochód i udawał się nim do swojego miejsca zamieszkania , aby w poniedziałek wyjeżdżać z tego miejsca w podróż służbową. Z miejsca zamieszkania pozwanego nie było bliżej do miejsca docelowego podróży służbowej. W wyniku dojazdów do domu pozwany przejeżdżał dodatkowo samochodem stanowiącym własność powoda jednorazowo dystans o 59, 6 km więcej niż by pokonał wyruszając z bazy w P. , w którym samochody stacjonuje powód. Pozwany udając się w podróż służbową pokonywał odcinek N.-M. , odległość pomiędzy tymi odcinkami to 29,1 km. Natomiast pozwany aż 10 krotnie zbaczał z tego odcinka udając się z N. do R. – dystans 39, 8 km, a później z R. do M. dystans 48, 9 km . Zatem pozwany nadrabiał w ten sposób dystans 59, 6 km . Mając na uwadze, że pozwany aż 10 krotnie dokonywał powyższego zjechania z trasy , zatem uznać należy , iż pozwany pokonał nie związany z wykonywaniem obowiązków służbowych dystans aż 596 km samochodem służbowym , przy przyjęciu , że koszt jednego litra paliwa wynosi 4, 63 zł a samochód spala 33 litry /100 , to pozwany zużył 196 , 84 paliwa , co powoduje , iż naraził powoda na straty o łącznej wartości 910, 63 zł .

Powód wezwał pozwanego do zapłaty 4325, 44 zł , pozwany nie uiszczył przedmiotowej należności , ale także nie ustosunkował się do przesłanego wezwania.

W odpowiedzi na pozew wzajemny A. J. wniósł o jego oddalenie w całości i zasądzenie od K. G. kosztów sądowych , w tym kosztów zastępstwa procesowego, oddalenie w całości roszczeń co do różnic w normie spalania pojazdu w kwocie 2668 zł , oddalenie roszczeń co do jego osoby co do użytkowania pojazdu służbowego do celów prywatnych bez zgody jego właściciela tj. przejazdu przez miejsce zamieszkania w kwocie 910 , 63 zł , oddalenie w całości roszczeń co do jego osoby co do szkody w kwocie 1185 zł z tytułu nierozliczenia się z powierzonego mienia oraz wniósł o zapłatę zaległej kwoty wynagrodzenia w kwocie 3 000 zł .

Pozwany wzajemny wskazał, iż nigdy nie był mu przedstawiony , ani przed podjęciem zatrudnienia , a ni z dniem ustania stosunku pracy protokół zdawczo-odbiorczy wskazujący wyposażenie ciągnika oraz naczepy , nie widnieje też na nim podpis pozwanego wskazujący wyposażenie ciągnika oraz naczepy , nie widnieje też na nim podpis pozwanego wzajemnego wskazujący na zapoznanie się z jego treścią.

Odnośnie różnic w kwestii spalania paliwa pozwany wzajemny wskazał, iż prognozowanie zużycia paliwa jest procesem złożonym i trudnym do realizacji , choćby z tego powodu , że nie istnieje jednoznaczny wzór określający zużycie paliwa przez pojazdy różnego typu . Na rynku występują różnice pomiędzy poszczególnymi typami pojazdów , warunkami eksploatacji i innymi czynnikami . Powód wzajemny podając w pozwie normę w spalaniu 24 litry ON na 100 km +0,4 litra ON nie wziął pod uwagę różnych czynników oraz faktu , że użytkowane przez powoda auto R. (...) jest już w długoletniej eksploatacji , co również wpływa na założone przez niego normy . Ponadto pozwany wzajemny nie prowadził samochodu ciężarowego na pusto , tylko zgodnie z wytycznymi spedycji (...) ul. (...) P. , gdzie w 95 % były to ładunki ciężkie w granicach 24 ton , a odbywało się to na trasach z ominięciem autostrad / brak środków od pracodawcy na opłaty autostradowe / co by skróciło długość i czas przejazdu , a zarazem zmniejszyłoby średnie spalanie paliwa. Pozwany przedstawił średnie spalanie wybranych modeli z dnia 28 03 2007r. średnie spalanie pojazdu R. (...) wynosi 39,05 litra na 100 km biorąc pod uwagę ukształtowanie terenu . Na zużycie paliwa ma wpływ także korzystanie z ogrzewania postojowego , które wynosi 0,3 litra /h , a korzystanie z którego było nieuniknione z uwagi na warunki temperaturowe. Wyliczenia i założenia dotyczące tankowań a przejechanych kilometrów powoda wzajemnego nie pokrywają się z rzeczywistością , gdyż nie uwzględniają wskazanych powyżej czynników. Podczas pracy w firmie (...). G. nie zgłaszał uwag co do różnic w spalaniu pojazdu. Ponadto pozwany wzajemny wskazał, iż nie wykorzystywał samochodu służbowego do celów prywatnych bez zgody właściciela , jako jeden z omówionych pomiędzy stronami kluczowych elementów współpracy i warunek podjęcia przez pozwanego wzajemnego zatrudnienia było uzgodnienie z pracodawcą prowadzenia pojazdu ciężarowego na takich trasach wskazanych mu przez dział spedycji firmy (...), aby odbywały się one na trasie miejsca zamieszkania pozwanego wzajemnego celem odebrania przez niego paury weekendowej , zgodnie z czasem pracy kierowców, przejazd przez miejsce zamieszkania był uzgadniany z pracodawcą , nie kolidował z obowiązkami służbowymi pozwanego wzajemnego. W czasie paury weekendowej K. G. doskonale wiedział, gdzie znajduje się auto , które posiadało monitoring GPS, był to prywatny parking przedsiębiorstwa (...) w R. , z czego K. G. był zadowolony , iż jego auto znajduje się w strzeżonym i bezpiecznym miejscu.

Na rozprawie w dniu 13 maja 2016r. powód – pozwany wzajemny sprecyzował, że domaga się kwoty 3 000 zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2015r. k. 166

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy :

W dniu 9 02 2015r. powód A. J. oraz pozwany K. G. zawarli umowę o pracę na czas określony na okres od 9 02 2015r. do 30 04 2015r. , na mocy której powód zobowiązał się do wykonywania pracy kierowcy C+E w pełnym wymiarze czasu pracy , za wynagrodzeniem zasadniczym 1680 zł brutto , ryczałt za pracę w porze nocnej w ramach czasu pracy 17 zł , ryczałt za nadgodziny 50 % -120 zł , ryczałt za dyżury 2 zł , diety krajowe i międzynarodowe na zasadach określonych w regulaminie pracy w zał. Nr 5 do ww regulaminu .

Dowód : umowa o pracę z dnia 9 02 2015r. k. 6

W aneksie do umowy o pracę z dnia 9 02 2015r. strony zgodnie postanowiły z dniem 9 02 2015r. zmienić umowę o pracę w części dotyczącej § 2 punkt 5a w zakresie stawki płacy zasadniczej z 1680 zł brutto na 1750 zł brutto; natomiast w zakresie § 5 pkt 5c w zakresie ryczałtu za pracę w porze nocnej w ramach czasu pracy z 17 zł na 21 zł , za nadgodziny 50 % ze 120 zł na 161 zł , ryczałtu za dyżury z 2 zł na 3 zł .

Dowód : aneks do umowy o pracę z 9 02 2015r. k. 29

W dniu 9 02 2015r. strony zawarły umowę o odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie , na mocy której powód A. J. oświadczył, że z dniem 9 02 2015r. przyjmuje odpowiedzialność materialną za mienie pracodawcy powierzone mu z obowiązkiem zwrotu lub wyliczenia się objęte protokołem zdawczo- odbiorczym z dnia 9 02 2015r. , jak również za mienie , które zostanie mu powierzone przez pracodawcę w obowiązkiem zwrotu lub wyliczenia się , na podstawie protokołu zdawczo- odbiorczego w czasie trwania niniejszej umowy.

Pracownik oświadczył, że powierzenie mu mienia wyszczególnionego w protokole zdawczo- odbiorczym z dnia 9 02 2015r. nastąpiło w sposób prawidłowy.

Pracownik potwierdził ilościową i jakościową zgodność mienia w protokole zdawczo-odbiorczym z dnia 9 02 2015r. ze stanem faktycznym.

Protokół powyższy stanowi załącznik do umowy .

W związku z przyjęciem odpowiedzialności materialnej określonej w §1 umowy pracownik zobowiązany jest do :

- sprawowania pieczy nad powierzonym mu mieniem ,
- niezwłocznego informowania bezpośredniego przełożonego poprzez złożenie oświadczenia na piśmie o stwierdzonych zagrożeniach dla prawidłowego zabezpieczenia powierzzonego mu mienia bądź brakach w tym zakresie
- rozliczenia się z powierzzonego mienia
- wyrównania wszelkich szkód powstałych w mieniu powierzonym , wynikłych z zawinionego zachowania pracownika,
- sprawowania pieczy nad powierzonymi kartami paliwowymi wraz z nr PIN oraz nieudostępniania ich osobom trzecim.

Dowód : umowa o odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie k. 80-81

W załączniku do umowy o indywidualnej odpowiedzialności za powierzone mienie – protokół zdawczo-odbiorczy wskazane zostało wyposażenie ciągnika + naczepy m.i. zabezpieczenie ładunku 30 sztuk pasów mocujących ładunek .

Protokół ten nie został podpisany przez powoda A. J.- pracownika.

Dowód : protokół zdawczo- odbiorczy k. 82-83

Powód – pozwany wzajemny podpisywał dokumenty dotyczące zatrudnienia – w tym umowę o pracę , umowę o odpowiedzialności materialnej , regulamin pracy , załączniki do regulaminu w biurze pozwanego –powoda wzajemnego w biurze pozwanego w obecności pracownika pozwanego – powoda wzajemnego E. K..

Dowód : zeznania świadka E. K. k. 160-161 ; czas od 00:30:26 do 01:03:09 , zeznania pozwanego –powoda wzajemnego k. 166-168 , czas od 01 :56 :15 do 02 :35:08

Przy zatrudnieniu zarówno K. G. (1) –ojciec pozwanego – powoda wzajemnego , jak i sam pozwany- powód wzajemny wyrazili zgodę , aby w weekendy powód – pozwany wzajemny parkował samochód w pobliżu swego miejsca

zamieszkania na parkingu strzeżonym , co jednocześnie umożliwiało powodowi korzystanie z okresu wypoczynku w miejscu zamieszkania .

Dowód : zeznania powoda k. 163-166 ; czas od 01:05:07 do 01 : 55:40;

Na wyposażeniu samochodu powoda znajdowały się pasy mocujące do ładunku . Powód pozostawił 11 klamer przy załadunku w P. i je utracił. K. G. (1) doposażył samochód kierowany przez powoda w klamry ze sprzętu znajdującego się u pracodawcy powoda- pozwanego wzajemnego .

Dowód : zeznania świadka K. G. (1) k. 159-160 ; czas od 00:05:05 do 00 :29:02; zeznania powoda k. 165 czas od 01:05:07 do 01 : 55:40

W załączniku nr 5 do regulaminu pracy strony pozwanej w § 3 w zakresie podróży służbowej zagranicznej wskazano , że pracownikowi przysługują następujące świadczenia od pracodawcy :

1. diety :

2. 49 EUR przelicznik stanowi wskaźnik NBP z dnia poprzedniego od dnia , w którym zostaje dokonana wypłata przelewowa bądź przekazanie gotówki . Jeżeli dzień taki przypada w dzień wolny od pracy obowiązuje wskaźnik z dnia poprzedniego

3. zwrot kosztów przejazdu i dojazdu -/.../

4. zwrot kosztów za noclegi lub ryczałt – nie dotyczy

5. zwrot innych wydatków /.../

Zgodnie z § 6 pracownikowi przysługują następujące świadczenia od pracodawcy w zakresie podróży służbowej krajowej :

6. diety

7. 30 zł / doba :

a) jeżeli podróż służbowa trwa nie dłużej niż dobę

- w pełnej wysokości – gdy podróż służbowa trwa ponad 20 godzin

- 1 ½ wysokości – gdy podróż służbowa trwa od 8 do 12 godzin

- nie przysługuje , jeżeli trwa mniej niż 8 godzin

b) jeżeli podróż pracownika trwa dłużej niż dobę :

- za każdą rozpoczętą dobę przysługuje dieta w pełnej wysokości

-za niepełną , ale rozpoczętą dobę :

- do 8 godzin przysługuje ½ diety

-ponad 8 godzin przysługuje dieta w pełnej wysokości

2. zwrot kosztów przejazdu i dojazdu /.../

3. zwrot kosztów za noclegi lub ryczałt 45 zł /nocleg liczony proporcjonalnie do ilości dni del. 12 noclegów/ m-c

Załącznik nr 5 do regulaminu pracy k. 30-32

W załączniku nr 7 do regulaminu pracy - normy zużycia paliwa na 100 km wskazane zostało, że pracownicy zobowiązani są do bezwzględnego przestrzegania norm zużycia paliwa na 100 km, liczonego wg wzoru 24 litry ON + 0,4 litra ON na każdą tonę załadowanego towaru. Jeżeli w wyniku rozliczeń okaże się, że ilość rzeczywistego zużycia paliwa jest większa od ilości, którą pojazd powinien zużywać to różnica ilości oznacza zużycie paliwa ponad normę / przepała/. Pracownik zostanie obciążony kwotą stanowiącą równowartość 100 % ceny detalicznej paliwa. Pracownik wyraża zgodę na każdorazowe potrącenie kwoty stanowiącej równowartość przepału z delegacji służbowych krajowych i zagranicznych.

Dowód załącznik nr 7 do regulaminu pracy k. 85-86

Pozwany wyliczył dla powoda średnie zużycie paliwa na 100 km w dniu 20 02 2015 na 34, 3, w dniu 27 02 2015r. na 36, 7, w dniu 20 03 2015r. na 35, 7, w dniu 1 04 2015, w dniu 10 04 2015r. na 49, 4 – poza normą.

Dowód wyliczenie zużycia paliwa k. 87

Pozwany i świadek K. G. (1) zwracali powodowi – pozwanemu wzajemnemu uwagę na duże w ich ocenie zużycie paliwa, K. G. (1) wskazał, iż powód powinien pracować nad techniką jazdy.

Dowód : zeznania powoda k. 163-166 ; czas od 01:05:07 do 01 : 55:40; zeznania świadka K. G. (1) k. 159-160 ; czas od 00:05:05 do 00 :29:02

Za miesiąc luty 2015r. powodowi przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1 312, 50 zł brutto / 980 zł netto ; 120, 75 zł ryczałt za nadgodziny ; 15, 75 zł za godziny nocne ; 2,25 zł ryczałt za dyżury / netto łącznie 96, 95 zł .

Za miesiąc marzec 2015r. powodowi przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1750 zł brutto, w wysokości 1286, 16 zł netto; poza tym ryczałt za nadgodziny 167 zł ryczałt za godziny nocne 21 zł, ryczałt za dyżury 3 zł – łącznie 185 zł brutto -128, 27 zł netto.

Za miesiąc kwiecień 2015r. powodowi przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 1 416, 67 zł brutto oraz 333, 33 zł i 36, 40 zł brutto za 4 dni urlopu wypoczynkowego ; netto 1 310, 75 zł. Poza tym ryczałt za nadgodziny 130, 33 zł brutto, 17 zł za godziny nocne, 2,43 zł ryczałt za dyżury, 91, 04 zł – brutto razem 240, 80 zł – netto 168, 09 zł

Dowód : listy płac k. 33, k. 38, k. 39, 43,44

W dniu 24 04 2015r. pozwany – powód wzajemny wypłacił powodowi kwotę 1478, 84 zł jako wynagrodzenie podstawowe wraz z ryczałtami/ ekwiwalent za niewykorzystany urlop.

Dowód : pokwitowanie z dnia 24 04 2015r. – akta osobowe część b, zeznania świadka E. K. k. 160-162 ; czas od 00:30:26 do 01:03:09,

Przesłuchanie pozwanego k. 166-168 czas 01:56:15 do 02:35:08

W dniu 26 04 2015r. powód wniósł o udzielenie mu 4 dni urlopu wypoczynkowego w dniach 27 04 2015-30 04 2015r.

Dowód : wniosek z 26 04 2015r. k. 45

W dniu 30 04 2015r. pozwany K. G. wystawił powodowi A. J. świadectwo pracy, w którym zostało wskazane, iż powód A. J. był zatrudniony w okresie od 9 02 2015r. do 30 04 2015r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy pojazdu ciężarowego, a stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania na mocy art. 30 par 1 pkt 1 tj. na mocy porozumienia stron. W okresie zatrudnienia pracownik wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 4 dni / 32 godziny, wypłacono ekwiwalent za 1 dzień.

Dowód : świadectwo pracy z dnia 30 04 2015r. k. 109

W dniu 6 maja 2015r. pozwany- powód wzajemny K. G. wystosował do powoda- pozwanego wzajemnego do zapłaty na rzecz pozwanego – powoda wzajemnego kwoty 4 325, 44 zł , na która składają się :

- różnica w normie spalania pojazdu wykazana podczas jego użytkowania w wysokości 2229, 81 zł

-użytkowanie pojazdu służbowego do celów prywatnych bez zgody właściciela tj. przejazdu przez miejsce zamieszkania w wysokości 910, 63 zł

-nierozliczenie się z mienia powierzonego do zabezpieczenia ładunków w postaci 30 pasów mocujących ładunek w wysokości 1185 zł.

Dowód : wezwanie do zapłaty k. 92

Pozwany wypłacił powodowi następujące kwoty pieniężne przelewem na konto bankowe powoda :

-1 077, 57 zł w dniu 12 03 2015r. tytułem wynagrodzenia i ryczałtu za II 2015

-1 130 zł w dniu 23 03 2015r. za delegacje

-1 414, 43 zł w dniu 13 04 2015r. tytułem wynagrodzenia i ryczałtu za III 2015r.

-1 585 zł w dniu 21 04 2015r. tytułem delegacji

Dowód : dowody przelewów k. 7 , 35 , 40, 42, 47, 63 ,64,65,66

Powód w dniu 20 03 2015r. pokwitował odbiór kwoty 1035 zł : 630 zł tytułem diet /21/ oraz 405 zł tytułem ryczałtów za nocleg – 45 zł x 9 .

Powód pokwitował również odbiór kwoty 340 zł tytułem należności za podróże służbowe za okres od 1 03 2015r. do 31 03 2015r.

W oświadczeniu z dnia 24 04 2015r. powód pokwitował odbiór gotówki w kwocie 1478, 84 zł jako wynagrodzenie podstawowe wraz z ryczałtami /ekwiwalent z niewykorzystany urlop.

Dowód : rachunek kosztów podróży na terenie kraju za okres od 9 02 2015r. do 28 02 2015r. k. 36-37 ; rachunek kosztów podróży (...) k. 41 , pokwitowanie z dnia 24 04 2015r k. 46 , zeznania świadka E. K. k. 160-161 ; czas od 00:30:26 do 01:03:09 , zeznania pozwanego –powoda wzajemnego k. 166-168 , czas od 01 :56 :15 do 02 :35:08

W piśmie z dnia 22 05 2015r. powód wezwał pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 3 000 zł z tytułu wynagrodzenia za pracę wykonaną za miesiąc kwiecień 2015r.

Dowód : pismo powoda z dnia 22 05 2015r. k. 8

W odpowiedzi na pismo powoda pozwany w piśmie z dnia 22 06 2015r. podał, że wynagrodzenie za miesiąc kwiecień 2015r. wyniosło 1478, 84 zł , na ww kwotę złożyło się wynagrodzenie podstawowe , ryczałty za pracę w godzinach nadliczbowych i porze nocnej oraz ekwiwalent za niewykorzystany urlop. Pozwany stwierdził, iż została zachowana prawidłowość i terminowość wypłat wynagrodzeń. Nadto w piśmie pozwany wezwał powoda do zapłaty na jego rzecz kwoty 4325, 44 zł zgodnie z wezwaniem do zapłaty z dnia 30 04 2015r.

Pismo pozwanego z dnia 22 06 2015r. k. 9

Wynagrodzenie miesięczne powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wyniosło 1 911, 88 zł .

Dowód : oświadczenie pozwanego k. 23

W dniu 18 11 2015r. A. J. zapłacił przelewem na konto bankowe pozwanego K. G. kwotę 272, 80 zł tytułem rozliczenia się z powierzonego mienia napinaczy pasa 11 sztuk .

Dowód : dowód przelewu k. 114, zeznania powoda k. 163-166 czas od 01 :05 :07 do 01 : 55 :40

Powyższy stan faktyczny sprawy sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych powoda i aktach sprawy , których treść nie była kwestionowana , powód wskazywał natomiast , iż część dokumentów podpisał in blanco , natomiast protokołu zdawczo-odbiorczego jak wskazuje nie widział, protokół ten nie został przez powoda podpisany.

Art. 245 kpc stanowi , iż dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokumenty prywatne nie korzystają z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych, ale poza domniemaniem autentyczności korzystają także z domniemania wyłączającego potrzebę dowodu, że osoba, która dokument podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie. Co do obalenia tego domniemania oraz prawdziwości dokumentu prywatnego - por. uwagi do art. 253. Każda osoba mająca w tym interes prawny może stwierdzić i dowodzić, że treść złożonych oświadczeń nie odpowiada stanowi rzeczywistemu (por. post. SN z 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, LexPolonica nr 321180).

Dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1. Komentarz Tadeusza Erecińskiego

Ponadto sąd ustalił po części stan faktyczny sprawy na podstawie zeznań świadków: E. K. – pracownika pozwanego – powoda wzajemnego , która wskazała, iż powód – pozwany wzajemny podpisywał umowę o pracę , umowę o odpowiedzialności materialnej regulamin pracy i załączniki do niego w biurze w obecności świadka oraz podała, że w związku z informacją o zakończeniu zatrudnienia powoda przygotowywała dokumenty oraz była obecna w P. przy przekazywaniu przez pozwanego- powoda wzajemnego gotówki powodowi – pozwanemu wzajemnemu w kwocie 1478, 84 zł , na którą to okoliczność przygotowano zostało pokwitowanie podpisane przez powoda znajdujące się w jego aktach osobowych powoda. Zeznaniom tym sąd dał wiarę , albowiem zgodne są one z treścią dokumentów podpisanych przez powoda oraz przesłuchaniem pozwanego , powód natomiast nie przedstawił poza własnym przesłuchaniem dowodów przeciwnych podważających dowody zaoferowane przez stronę pozwaną – powoda wzajemnego. W powyższym zakresie sąd dał również wiarę i oparł się na przesłuchaniu pozwanego – powoda wzajemnego w charakterze strony , jako zgodnym z zeznaniami świadka E. K. i treścią dokumentów.

Sąd w części oparł się na zeznaniach świadka K. G. (1), który wskazał, iż nie był świadkiem podpisywania przez powoda dokumentów zatrudnienia ani nie przekazywał powodowi żadnych pieniędzy , a u pozwanego – powoda wzajemnego zajmuje się sprawami technicznymi , ponadto świadek potwierdził , iż na wyposażeniu samochodu , który prowadził powód znajdowały się pasy mocujące i powód utracił pasy lub klamry, a świadek musiał pojazd doposażyć w klamry , być może z innych naczep . Zeznania te w powyższym zakresie zasługują na wiarę , powód potwierdził utratę klamer , a okoliczności związane z podpisywaniem umowy o pracę z powodem potwierdziła świadek E.K. .

Jeżeli chodzi o część zeznań dotyczącą parkowania przez powoda pojazdu w pobliżu miejsca zamieszkania , to świadek nie wskazał, iż powodowi zabraniał parkowania pojazdu poza bazą w P. , podał jedynie ogólnie , że zabrania , ponadto powód wskazuje , że kwestię tę uzgadniał z samym pozwanym- powodem wzajemnym . Natomiast jeżeli chodzi o część zeznań dotyczącą zużycia paliwa , to w ocenie sądu nie ma ona znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy , gdyż w tej kwestii miarodajny i rozstrzygający jest dowód z opinii biegłego , pozwany wzajemny wniosku o dowód z opinii biegłego nie zgłosił , dlatego tę część zeznań należało pominąć , albowiem świadek nie jest biegłym. Świadek natomiast podaje , iż kwestia zużycia paliwa jest związana z techniką jazdy.

Sąd nie dał wiary i nie oparł się na przesłuchaniu pozwanego – powoda wzajemnego w charakterze strony co do tego , że nie wyrażał zgody na parkowanie przez powoda pojazdu w weekendy w pobliżu miejsca zamieszkania , z

czego w ocenie strony pozwanej wynikły dla niej dodatkowe koszty w kwocie 910 , 63 zł . W ocenie sądu zeznanie to jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i zdrowym rozsądkiem i jako takie jest całkowicie niewiarygodne , aby przedsiębiorca prowadzący jednoosobową działalność gospodarczą posiadający średnio 15 pojazdów nie wiedział i nie interesował się , gdzie przez 2 dni każdego tygodnia znajduje się należący do niego pojazd ciężarowy w tym nawet załadowany , choć powinien według pozwanego stać na bazie w P.. W ocenie sądu jest oczywistym , że takie uzgodnienie było dla strony pozwanej również korzystne , gdyż umożliwiała wykorzystanie powodowi czasu odpoczynku weekendowego. Sąd nie dał również pozwanemu- powodowi wzajemnemu wiary w zakresie utraconych klamer , czy jak twierdzi pozwany ,pasów mocujących ładunek , pozwany nie wykazał tej szkody , nie wyjaśnił okoliczności tych słuchany w charakterze świadka K. G. (1) , ponadto powód zapłacił pozwanemu na poczet klamer 272, 80 zł . Należy mieć również na uwadze , iż powoływany przez pozwanego protokół zdawczo- odbiorczy nie był przez powoda – pozwanego wzajemnego podpisany i powoływanie się na niego przez pozwanego – powoda wzajemnego budzi wątpliwości również w świetle zeznań K. G. (1), jak i w świetle zeznań powoda .

Sąd nie oparł się na zeznaniach powoda w zakresie tego , że powód podpisał dokumenty związane z zatrudnieniem na Stacji PKP w G. (...)oraz , że powód podpisywał te dokumenty in blanco , jak i co do tego , że powód nie otrzymał gotówki w kwocie 1478 , 84 zł , co pokwitował własnoręcznym podpisem albowiem zeznania te nie są zgodne z zeznaniami świadka E. K. oraz z przesłuchaniem pozwanego , ponadto odbiór przez powoda gotówki został przez niego pokwitowany na dokumencie znajdującym się w aktach osobowych powoda.

Sąd natomiast dał wiarę i oparł się na zeznaniach powoda – pozwanego wzajemnego co do tego , powód przyznał , że pozostawił 11 sztuk klamer do pasów mocujących ładunek na załadunku w P. , pasy powód zabrał, a o klamrach zapomniał , za klamry zapłacił pozwanemu – powodowi wzajemnemu 272, 80zł k. 114 zgodnie z ofertą handlową . Sąd miał na uwadze fakt , iż zeznania świadka K. G. (1)są w tym zakresie niedokładne i świadek ten nie pamięta czy chodziło o pasy czy o klamry oraz , że mogło być tak , że on uzupełnił stan klamer z innego pojazdu.

Ponadto sąd dał wiarę powodowi co do tego , że miał przyzwolenie pozwanego – powoda wzajemnego na parkowanie pojazdu i korzystanie z czasu wypoczynku weekendowego w miejscu zamieszkania , jest to jedyny logiczny wniosek wypływający z faktu , że powód faktycznie samochód tam w okresie zatrudnienia parkował, albowiem nie jest możliwym , aby strona pozwana nie zauważyła , jak podaje , że w weekend brak jest samochodu ciężarowego , który kierował powód na bazie w P., chociaż w weekendy powód nie pracował , a korzystał z czasu wolnego .

Pozostałe dowody z dokumentów sąd pominął jako nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy .

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powództwo wzajemne nie zasługuje na uwzględnienie .

Powód wniósł o zapłatę kwoty 3000 zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2015r. Wskazana przez powoda kwota wynagrodzenia 3000 zł nie jest zgodna z treścią umowy o pracę z dnia 9 02 2015r. , ani z treścią aneksu do umowy o prace z dnia 9 02 2015r.

Jednocześnie z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika , iż pozwany – powód wzajemny wypłacił powodowi całość należności z tytułu wynagrodzeń , ryczałtów i należności z tytułu podróży służbowych za miesiąc kwiecień 2015r.

Za miesiąc kwiecień 2015r. powodowi przysługiwało wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 1 416 , 67 zł brutto oraz 333, 33 zł i 36, 40 zł brutto za 4 dni urlopu wypoczynkowego ; netto 1 310 , 75 zł. Poza tym ryczałt za nadgodziny 130, 33 zł brutto , 17 zł za godziny nocne , 2,43 zł ryczałt za dyżury , 91, 04 zł – brutto razem 240 , 80 zł –netto 168, 09 zł

W dniu 24 04 2015r. pozwany – powód wzajemny wypłacił powodowi kwotę 1478, 84 zł jako wynagrodzenie podstawowe wraz z ryczałtami/ ekwiwalent za niewykorzystany urlop, co potwierdzone zostało pokwitowaniem

załączonym do akt osobowych powoda w oryginale z własnoręcznym podpisem powoda . Powód nie udowodnił, aby podpisał pokwitowanie datowane na dzień 24 04 2015r. przed jego wypełnieniem długopisem .

Ponadto jeżeli chodzi o należności z tytułu podróży służbowych w postaci diet , ryczałtów za noclegi za okres od 1 04 do 24 04 2015r. , to kwota 1245 zł z tego tytułu została zapłacona przelewem z dnia 21 04 2015r.

Z powyższych względów należało powództwo oddalić na mocy art. 80 kodeksu pracy a contrario . Ponadto zgodnie z treścią art. 21 a ustawy z dnia 16 04 2004r. o czasie pracy kierowców / Dz.U.2012.1155 / Kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.) , zas zgodnie z art. 2 pkt 7 ustawy -podróż służbowa – to każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu, na polecenie pracodawcy:

a)przewozu drogowego poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, lub

b) wyjazdu poza miejscowość, o której mowa w pkt 4 lit. a, w celu wykonania przewozu drogowego. / pkt a) oznacza siedzibę pracodawcy, na rzecz którego kierowca wykonuje swoje obowiązki, oraz inne miejsce prowadzenia działalności przez pracodawcę, w szczególności filie, przedstawicielstwa i oddziały.

Zgodnie z treścią powyższej regulacji powód odbywał w miesiącu kwietniu 2015r. podróże służbowe krajowe . Pozwany obowiązany był wypłacać powodowi należności z tytułu podróży służbowych. **Kodeks pracy w Art. 77⁵.** § 1 stanowi ,iż pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową.§ 2. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków.

§ 3. Warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy **lub w regulaminie wynagradzania albo** w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

§ 4. Postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2.

§ 5. W przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

Sąd zważył, iż zgodnie z załączonymi do akt dowodami pozwany wypłacił powodowi należności z tytułu krajowych podróży służbowych za miesiąc kwiecień 2015r. zgodnie z treścią załącznika nr 5 do regulaminu pracy .

W zakresie powództwa wzajemnego sąd zważył, iż również nie zasługuje ono na uwzględnienie.

Powód wzajemny domagał się zasądzenia od pozwanego wzajemnego kwoty 4 743, 63 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem różnicy w normie spalania pojazdu , użytkowania pojazdu służbowego do celów prywatnych i nierozliczenia się z powierzonych 30 pasów mocujących ładunek .

Zgodnie z treścią art. 114 kp Pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w przepisach niniejszego rozdziału.

Art. 115. Pracownik ponosi odpowiedzialność za szkodę w granicach rzeczywistej straty poniesionej przez pracodawcę i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda.

Art. 117. § 1. Pracownik nie ponosi odpowiedzialności za szkodę w takim zakresie, w jakim pracodawca lub inna osoba przyczyniły się do jej powstania albo zwiększenia.

§ 2. Pracownik nie ponosi ryzyka związanego z działalnością pracodawcy, a w szczególności nie odpowiada za szkodę wynikłą w związku z działaniem w granicach dopuszczalnego ryzyka.

Art. 119. Odszkodowanie ustala się w wysokości wyrządzonej szkody, jednak nie może ono przewyższać kwoty trzymiesięcznego wynagrodzenia przysługującego pracownikowi w dniu wyrządzenia szkody.

Art. 122. Jeżeli pracownik umyślnie wyrządził szkodę, jest obowiązany do jej naprawienia w pełnej wysokości.

Rozdział II reguluje natomiast odpowiedzialność za mienie powierzone pracownikowi

Zgodnie z treścią art. 124. § 1. Pracownik, któremu powierzono z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się:

1) pieniądze, papiery wartościowe lub kosztowności,

2) narzędzia i instrumenty lub podobne przedmioty, a także środki ochrony indywidualnej oraz odzież i obuwie robocze, odpowiada w pełnej wysokości za szkodę powstałą w tym mieniu.

§ 2. Pracownik odpowiada w pełnej wysokości również za szkodę w mieniu innym niż wymienione w § 1, powierzonym mu z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się.

§ 3. Od odpowiedzialności określonej w § 1 i 2 pracownik może się uwolnić, jeżeli wykaże, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych, a w szczególności wskutek niezapewnienia przez pracodawcę warunków umożliwiających zabezpieczenie powierzonego mienia.

Art. 127. Do odpowiedzialności określonej w art. 124-126 stosuje się odpowiednio przepisy art. 117, 121, 121¹ i 122.

Zgodnie z wytycznymi wymiaru sprawiedliwości i praktyki sądowej w przedmiocie materialnej odpowiedzialności pracowników (art. 114, 115, 117 § 3, art. 119 § 1, art. 121, 122, 124, 126 § 2 i art. 127 kodeksu pracy). Uchwała SN z 29 12 1975r. , **sygn.. akt V PZP 13/75** Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

„I. Kodeks pracy wyczerpująco normuje odpowiedzialność materialną pracowników, ustanawiając podstawy tej odpowiedzialności odmiennie od podstaw przyjętych w kodeksie cywilnym. **Pracownik ponosi materialną odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną zakładowi pracy na zasadzie winy.**

II. Na zakładzie pracy spoczywa ciężar wykazania, że szkoda powstała z winy pracownika.

W razie powierzenia pracownikowi mienia z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się wystarczy wykazanie przez zakład pracy, **że szkoda jest następstwem nierozliczenia się pracownika.** Nie odnosi się to do wypadków, gdy pracownik odpowiada na zasadach przewidzianych w art. 114-116 i 118 k.p.

III. Ilekroć kodeks pracy przewiduje odpowiedzialność w pełnej wysokości, rozumie się przez to odpowiedzialność w granicach rzeczywistej straty i utraconych korzyści.

IV. Jeżeli się okaże, że część szkody nie obciąża pracownika, sąd może wezwać do udziału w sprawie kierownika lub innego pracownika odpowiedzialnego za przyczynienie się zakładu pracy do powstania lub zwiększenia szkody, mając jednak na uwadze, że nie ponoszą oni ryzyka związanego z działalnością zakładu.

V. Odszkodowanie, o którym mowa w art. 119 § 1 k.p., ustala się w wysokości wyrządzonej szkody, w granicach rzeczywistej straty zakładu pracy. Ograniczone jest ono do 3-miesięcznego wynagrodzenia pracownika. Wynagrodzenie pracownika ustala się na podstawie pobieranych przez niego zarobków w poszkodowanym zakładzie w dacie wyrządzenia szkody, według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop.

VI. Jeżeli pracownik wyrządził odrębnymi czynami kilka szkód, odpowiada za każdą z nich oddzielnie.

VII. Odszkodowanie określone z mocy art. 119 § 1 k.p. w wysokości 3-miesięcznego wynagrodzenia pracownika może być obniżone na podstawie art. 121 k.p. Na podstawie tego przepisu może być także obniżone odszkodowanie za szkodę w mieniu powierzonym.

VIII. Umyślne wyrządzenie szkody w rozumieniu art. 122 k.p. zachodzi wówczas, gdy pracownik objął następstwa swego czynu zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym.” OSNC 1976/2/19 (...)

Sąd zważył, iż pozwany w sprawie niniejszej ponosi odpowiedzialność za szkodę w mieniu pracodawcy, powierzonym zgodnie z treścią art. 124 kodeksu pracy .

Odpowiedzialność za mienie powierzone z obowiązkiem zwrotu lub do wyliczenia się **jest odpowiedzialnością na zasadzie winy**. Z § 3 komentowanego artykułu wynika, że ciężar dowodu został w tym przypadku przerzucony na pracownika. Pracodawca musi jedynie udowodnić fakt prawidłowego powierzenia mienia oraz szkodę w mieniu. Regułą jest zatem, że po powierzeniu mienia w sposób prawidłowy za jego stratę lub uszkodzenie odpowiada pracownik. Z faktu, że mienie zostało prawidłowo powierzone, wypływa - zdaniem ustawodawcy - wniosek, że ujawnione w nim braki są wynikiem zaniedbań pracownika. **Stąd to on musi ewentualnie dowodzić, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych**, za które nie ponosi odpowiedzialności (por. pkt II wytycznych). Tak komentarz Małgorzaty Gersdorf do art. 124 k.p.

Odpowiedzialność z tego artykułu dotyczy każdego mienia pracodawcy, powierzonego tylko jednemu pracownikowi z obowiązkiem zwrotu lub do wyliczenia się. Jeżeli pracownik nie wyliczył się z tego mienia, ponosi odpowiedzialność na podstawie omawianego artykułu. – komentarz Kazimierza Jaśkowskiego do art. 124 kp

Koniecznymi przesłankami odpowiedzialności pracownika na gruncie przepisów kodeksu pracy są **prawidłowe powierzenie** mienia **w warunkach umożliwiających jego strzeżenie** oraz **nierozliczenie** się przez niego z tego mienia.

Rozliczenie się przez pracownika z powierzonego mienia polega na wykazaniu, że pozostaje ono nadal pod jego pieczę lub że zostało rozdysponowane zgodnie z prawem. Prawidłowe powierzenie musi zapewniać udział pracownika przy ustalaniu ilości i jakości przekazanego mu mienia. Z reguły wymagane jest pisemne potwierdzenie tych okoliczności przez pracownika. Jeżeli pracodawca nie wykaze prawidłowego powierzenia mienia, nie może skutecznie dochodzić odszkodowania na podstawie art. 124. Nie wyłącza to jednakże możliwości ponoszenia przez pracownika odpowiedzialności według art. 114-122 k.p.

Podpisanie przez pracownika oświadczenia o ponoszeniu omawianej odpowiedzialności ma tylko **znaczenie dowodowe**. Pracownik nie ponosi tej odpowiedzialności, jeżeli nie powierzono mu prawidłowo mienia w warunkach umożliwiających dopilnowanie go, i odwrotnie - ponosi ją mimo braku tego oświadczenia, gdy mienie zostało prawidłowo powierzone i pracodawca stworzył odpowiednie warunki do jego strzeżenia. Por. Post. SN z dnia 9 01 2014r. sygn.. akt I PK 17813 : „ Pracownik, któremu powierzono mienie w prawidłowy sposób, ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 124 k.p., choćby nawet nie podpisał deklaracji o przyjęciu tej odpowiedzialności. Istotna jest bowiem rzeczywista zgoda pracownika na przyjęcie owej odpowiedzialności, wynikająca wprost lub

pośrednio z uzgodnienia rodzaju pracy w umowie o pracę, a wyrażona na tyle wyraźnie, by nie budziła wątpliwości oraz to, by powierzenie mienia nastąpiło w taki sposób, aby pracownik wszedł w jego rzeczywiste posiadanie i mógł nim dysponować w warunkach zapewniających możliwość zabezpieczenia mienia przed dostępem osób nieupoważnionych i utrzymania mienia w stanie zgodnym z jego przeznaczeniem, a następnie dokonać jego zwrotu lub wyliczyć się z niego.” LEX nr 1646041

Przepis § 3 art. 124 k.p. wprowadza **domniemanie odpowiedzialności pracownika**. Pracodawcę obciąża bowiem dowód tylko dwóch okoliczności wskazanych w § 1: prawidłowego powierzenia mienia oraz nierozliczenia się z niego przez pracownika, **czyli szkody i jej wysokości**. Chcąc uwolnić się od odpowiedzialności, pracownik musi wykazać, czyli udowodnić, że szkoda powstała z przyczyn od niego niezależnych. Może korzystać w tym celu z wszelkich środków dowodowych, w szczególności z domniemań faktycznych (art. 231 k.p.c.). To domniemanie polega na tym, że sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów.

- z komentarza Kazimierza Jaśkowskiego do art. 124 kp , art. 122 k.p.

Sąd zważył, iż powód wzajemny – pracodawca nie wykazał w niniejszym postępowaniu **wysokości szkody** poza szkodą przyznana przez pracownika – pozwanego wzajemnego w kwocie 272 , 80 zł za utratę 11 klamer do pasów mocujących ładunek , co do której pozwany wzajemny uścił odszkodowanie k. 114.

W szczególności w zakresie nadmiernego zużycia przez powoda- pozwanego wzajemnego paliwa czy to w związku wskazywaną techniką jazdy pozwanego wzajemnego – pracownika , czy też w związku z parkowaniem samochodu w weekendy w pobliżu miejsca zamieszkania powód wzajemny nie wykazał wysokości szkody przy pomocy dowodu z opinii biegłego , który byłby w tym zakresie jedynym miarodajnym dowodem wysokości szkody , dowody z przesłuchania świadka czy strony z uwagi na brak specjalistycznej wiedzy , jak i obiektywizmu nie mogą być podstawą uwzględnienia powództwa. W zakresie utraty pasów mocujących ładunek sąd zważył, iż brak jest dowodów na to , aby pozwany wzajemny utracił 30 pasów mocujących ładunek , przyznał natomiast utratę 11 klamer do pasów, za co uścił na rzecz powoda wzajemnego stosowna kwotę przelewem z dnia 18 11 2015r.

Ponadto odpowiedzialność pracownika za szkodę na gruncie kodeksu pracy w każdym wypadku opiera się na zasadzie winy , tak więc brak wzięcia pod uwagę czynników , które wskazują na mniejszy stopień winy czy też jej brak nie zasługuje na uwzględnienie , odpowiedzialność pracownika nie opiera w żadnym wypadku na zasadzie ryzyka i samo istnienie u strony powoda wzajemnego regulacji dotyczącej norm zużycia paliwa k. 85 nie powoduje automatycznej odpowiedzialności pracownika co do zużycia paliwa ponad normę. Pozwany wzajemny w odpowiedzi na pozew wzajemny podaje szereg czynników k. 104 i nast. Które winny zostać uwzględnione przy ustalaniu jego odpowiedzialności, co mogłoby być wzięte pod uwagę w przypadku zgłoszenia przez powoda wzajemnego wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego .

W zakresie parkowania powoda w miejscu zamieszkania w weekendy sąd natomiast dał wiarę powodowi co do tego , iż na parkowanie to miał zgodę pozwanego- powoda wzajemnego , co wyklucza winę powoda – pozwanego wzajemnego .

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia i rozważania , sąd zważył, iż powództwo wzajemne nie zasługuje na uwzględnienie zgodnie z treścią art. 124 i następne kodeksu pracy.

W punkcie III wyroku orzeczono o kosztach postępowania na mocy. Art. 100. Kpc z uwagi na przegranie procesu z powództwa głównego przez powoda , a procesu z powództwa wzajemnego przez powoda wzajemnego .